

[Lynnerup Nielsen.]

De Træskure, som findes nu, til Opbevaring af Fisk med en Klat Is i Kasserne er ikke mere tidssvarende, og en Forandring maa finde Sted. Paa samme Maade som Landbruget har taget Teknikken til Hjælp med Hensyn til Oprettelse af moderne Mejerier og Slagterier, maa ogsaa Fiskerierhvervet tage Teknikken i Anvendelse, for at alt kan udnyttes paa bedste Maade. Det fremmer en Kvalitetsvare og sikrer os et Afsætningsmarked.

Til Slut kunde jeg ønske at fremføre et Spørgsmaal, der vel nærmest hører ind under Ministeriet for særlige Anliggender. Det drejer sig om en Frederikshavnerfisker med egen Baad og egne Redskaber, han har gennem Aarene altid selv ført sin Baad. Han blev efter den 22. Juni 1941 af det danske Politi forment Adgang til at tage paa Havet og dermed drive sit Erhverv som Fisker, og han blev herved henvist til Uvirk-somhed og til at se sin Baad ligge stille med Tab af Fortjeneste. Først efter ca. 5 Maa-neders Forløb fik han Tilladelse til paa ny at tage paa Havet med sin Baad, men dog under den Forudsætning, at han ikke selv som hidtil førte den. Han maatte derfor antage en Fører, hvilket paaførte ham be-tydelige ekstra Udgifter i hele Krigsperioden. Men Tabet var selvsagt størst i den Periode, hvor hverken han eller Baaden maatte tage paa Havet.

Det var derfor meget nærliggende, at denne Fisker efter Kapitulationen hen- vendte sig til det stedlige Politi og Mini-steriet for særlige Anliggender med Anmod-ning om nogen Erstatning for det Tab, Krigsaarene havde forvoldt ham. Hans Henvendelse blev imidlertid afslaaet med den Begrundelse, at der ikke i Lovens fand-tes nogen Paragraf, der dækkede et saadant Tilfælde. Det er muligt, at der ikke findes en saadan Paragraf, der netop tager Sigte paa dette specielle og sikkert nok i sin Art ret enestaaende Tilfælde, men jeg maa dog alligevel mene, at det maatte være i Lovens Aand, om der var blevet ydet denne Fisker nogen Erstatning.

Det kan da ogsaa anføres, at denne Frederikshavnerfisker har vist en sober, national Optræden ved ikke at leje sin Baad ud til Tyskerne. Det kunde jo være en Fristelse at leje Baaden ud, naar han alligevel af danske Myndigheder allerede i Sommeren 1941 blev forment Adgang til Havet og faktisk interneret i Hjemmet uden Udsigt til Fortjeneste, maaske i meget lang Tid fremover. Ingen kunde vide dengang, hvornaar han igen kunde optage det Ar-

bejde, han gennem mange Aar var knyttet til.

Jeg vil derfor gerne henlede den højt-ærede Minister for særlige Anliggendens Opmærksomhed paa dette specielle Til- fælde, for gives der en Mulighed for Erstat-ning, er det efter min Mening her baade for- tjent og berettiget.

Øllgaard: Jeg vil gerne begynde med at rette en Tak til den højtærede Minister for offentlige Arbejder for det Besøg, han aflagde i Vestjylland sidste Sommer. Mini-steren havde paa den Rejse Forhandling med en lang Række af stedlige Myndigheder, Repræsentanter for Befolkningen derovre, og det gjorde et overordentlig godt Indtryk, at Ministeren derved viste, at han interes-serede sig for denne Egns Befolkning og dens Problemer; vi maa saa haabe, at de Spørgsmaal, der blev rejst, maa finde deres gode Løsning, herunder det Spørgsmaal, som det ærede Medlem Hr. Kristian Ny-gaard nævnte i sin Tale her ved Finanslov- debatten: Udbygning af Diget paa Manø.

Nu er man jo gaet i Gang derovre med Udarbejdelsen af et Projekt, og jeg føler mig overbevist om, at den højtærede Minister, naar Projektet foreligger, vil være medvirkende til at faa tilvejebragt en for- standig Fordeling af Udgifterne, hvor Sta-ten tager sin Part og Beboerne ikke kommer til at bære mere, end man med Rimelighed kan paalægge dem at bære.

Jeg vil gerne angaaende de trafikale Forbindelser til Vestjylland udtale, at i Forhold til f. Eks. Forbindelserne til Øst- jylland er de jo, skal vi sige maadelige. Selvfølgelig paaskønner vi, at der nu er sat en Sovevogn ind fra Esbjerg til Køben- havn og omvendt; den har vi længtes efter længe, og den takker vi for.

Der er imidlertid et Forhold, som jeg vil bede den højtærede Minister tage sig af: at faa Lyntoget „Vesterhavet“ vendt om, saa at vi kan rejse fra Vestjylland til København og komme hjem med Lyntoget om Aftenen. Den Lyntogsbetjening, vi har i Vestjylland, taaler slet ingen Sammenlig- ning med den, man har f. Eks. i Østjylland. Vi har slet ikke det Udbytte af Lyntoget, som vi kunde have, hvis man lod det gaa fra Vestjylland om Morgenen og tilbage om Aftenen, i Stedet for som nu, hvor det er omvendt, at Lyntoget gaar ud fra Køben- havn om Morgenen og kommer tilbage om Aftenen. Det Synspunkt maa da forment- lig være det rigtige, at det er den stedlige Befolkning, der skal betjenes, og ikke Kø- benhavn.